

ŽÁKOVINY

ŠKOLNÍ ČASOPIS

02/2024
číslo 3

Rozhovor

Mgr. Anna Kulhánková

Technické okénko

Sněžná rolba

Přírodovědné okénko

Tučňák císařský

Sportovní okénko

Krasobruslení

Kulturní okénko

W. A. Mozart

Akce školy

Návštěva 5. A
v nemocnici

Obsah

4

VŠICHNI JEDNOU BUDEME ...

Školní akce 5. A

7

DOBA POSTNÍ

Duchovní okénko

8

FAKTA A MÝTY O JANU NEPOMUCKÉM

Církevní dějiny

9

W. A. MOZART

Kulturní okénko

11

KRASOBRUSLENÍ

Sportovní okénko

12

TUČŇÁK CÍSAŘSKÝ

Přírodovědné okénko

13

MGR. ANNA KULHÁNKOVÁ

Rozhovor

15

JAK SE VODNÍK KARÁSEK NAUČIL BRUSLIT

Pohádka

17

SNĚŽNÁ ROLBA

Technické okénko

18

ŠACHY

Logické okénko

19

LOGICKÉ HÁDANKY, KŘÍŽOVKA

Logické okénko

Titulní stana: Práce žáků 1. B

REDAKCE

Církevní základní škola
Rudolfovská 23, 370 01 České Budějovice
<https://bigycb.cz/czs/skolni-casopis/>
ochozkova@bigy-cb.cz

CÍRKEVNÍ DĚJINY

Jáchym Duda

ROZHOVOR

František Šotola

PŘÍRODOVĚDNÉ OKÉNKO

Lucie Bigasová

SPORTOVNÍ OKÉNKO

Emma Pánková

KULTURNÍ OKÉNKO

František Šotola

TECHNICKÉ OKÉNKO

Jakub Smolek

LOGICKÉ ÚLOHY

František Pošta

KŘÍŽOVKY, HÁDANKY, VTIPY

Diana Tuková

GRAFIKA

Matěj Valenta

ILUSTRACE

Christian Schwammenhöfer

ŠÉFREDAKTORKA

Mgr. Miluše Ochozková

SPOLUPRACOVALI

5. A

Rodiče žáků redakce

**Milí čtenáři, přejeme vám
jarní dny plné slunce a
těšíme se na vaše další
příspěvky a spolupráci!!!**

Vaši redaktoři

ÚVODNÍ SLOVO

Milé čtenářky, milí čtenáři, zkrátka všichni příznivci našeho nového školního časopisu. Dostává se vám do rukou další číslo Žákovin. Věřím, že se vám předcházející čísla líbila a že se již těšíte na nová zábavná a poučná čtení. K hlavním cílům tohoto časopisu jistě patří ukázat vám možnosti, jak smysluplně využívat volný čas. Redakční tým vás chce povzbudit k objevování nových aktivit a zájmů. V každém čísle se školní redaktoři věnují tématům, která jsou pro ně z různých důvodů zajímavá. Můžete se tedy těšit na rozhovory s inspirativními osobnostmi, křížovky, vtipy, logické úlohy, reportáže z rozmanitých akcí školy či tipy na trávení volného času.

Jak již z názvu časopisu vyplývá, je určen především pro obohacení a sdílení informací žáků naší školy. Proto se nestyďte, a pokud máte námět, který by mohl zaujmout či pobavit i ostatní, budu rád, když se aktivně zapojíte a na tvorbě Žákovin se budete podílet. Možná se tak potkáte se spolužáky, kteří mají stejné či podobné zájmy, a navážete kamarádství, která vás mohou provázet po dlouhý čas.

Věřím, že i v tomto čísle každý čtenář nalezne něco, co ho zaujme či pobaví. Proto se stejným napětím jako já otočte tuto stránku a pusťte se do čtení.

MGR. JAN SCHREIB
ZÁSTUPCE ŘEDITELE ŠKOLY

“Redakční tým vás chce povzbudit k objevování nových aktivit a zájmů”.

Všichni jednou budeme

Třída 5. A navštívila
pacienty na oddělení LDN
českobudějovické nemocnice

“Muselo to být perfektní,
protože jsme chtěli nemocné
potěšit, a tak jsme hodně
trénovali.”

Blížily se Vánoce a paní učitelka dostala nápad: „Uděláme ozdoby z papíru, vody a lepidla.“ Nápad to byl moc dobrý. Domluvili jsme se, kdy ozdoby vytvoříme. Všichni přinesli papíry, misky, mixéry, lepidla a začalo vyrábění.

Práce probíhala ve skupinkách a se vzájemnou pomocí. Ve vodě jsme smíchali natrhaný a rozmixovaný papír. Proceděná směs byla zahuštěna větším množstvím tekutého lepidla (Herkules).

Vznikla hmota, ze které se tvořily ozdoby. Tvary vznikaly různé – srdíčka, stromečky, andělíčky, zvonečky, hvězdičky, sněhuláci... V následujících dnech jsme pozorovali, jak naše výtvořky pomalu schnou a připravují se na to, abychom je mohli kreativně ozdobit. Toto „umělecké“ tvoření nás velmi bavilo a naše práce byla pečlivá. Po několika hodinách práce byly ozdoby připraveny!

Paní učitelka přišla s tím, že bychom ozdobami mohli potěšit pacienty v nemocnici na LDN (léčebna dlouhodobě nemocných).

Souhlasili jsme, že je to dobrý nápad a rádi uděláme radost nemocným lidem. Proběhla domluva s paní Hájkovou (maminkou naší spolužačky Julie), která na oddělení pracuje a domluvil se termín návštěvy.

Čekala nás finální příprava balíčku, do kterého jsme se rozhodli přidat ještě vánoční pohlednici a novoroční přání. Jednoho dne dopoledne jsme vyrazili koupit celofánové sáčky a provázky na svázání balíčků. Pak každý napsal své osobní přání i s podpisem na vánoční pohlednici a do novoročenky.

Měli jsme nakonec připraveno 70 balíčků.

Abychom pacientům pozvedli náladu při pobytu v nemocnici, rozhodli jsme se ještě pro malé kulturní zpestření. Skupinky nacvičily koledy a hrálo se na hudební nástroje - zobcové flétny a klarinet s doprovodem rytmických nástrojů. Muselo to být perfektní, protože jsme chtěli nemocné potěšit, a tak jsme hodně trénovali. A také jsme si připravili krátký proslov.

Na cestu jsme vyrazili za mrazivého rána s nadšeným očekáváním, že se mise podaří.

Ve vstupu do areálu nemocnice nás očekávala Julčina maminka a odvedla nás na LDN. Jedna skupina navštívila čtvrté patro a druhá skupina patro šesté. Hezky jsme si vyběhli schody.

Při vstupu do prvního pokoje se o nás pokoušela nervozita. Do druhého pokoje už však nebyla vpuštěna a do mnoha dalších také ne. Čím déle jsme opakovali stejný postup, bylo to pro nás jednodušší.

Když jsme pacientům popřáli hodně štěstí a zdraví, zahráli a zazpívali jsme jim vánoční koledy. Někteří si zazpívali s námi. Následně jsme je obdarovali našimi vlastnoručně vyrobenými dárky. Pacienti byli dojatí. Byli moc rádi za naše dárečky a potěšilo je, že jsme na ně nezapomněli, přestože jsou odkázáni na pomoc druhých. Bylo to něco, co jsme si zkusili poprvé, a uvědomili jsme si, že i tyto situace k životu patří. Bylo nám velikým potěšením, že jsme mohli udělat radost.

“A proto bychom všechny chtěli vyzvat, aby nezapomínali na staré a nemocné lidi, které potěší i taková zdánlivá maličkost, jako je naše přítomnost.”

DUCHOVNÍ OKÉNKO

P. Pavel Kasal

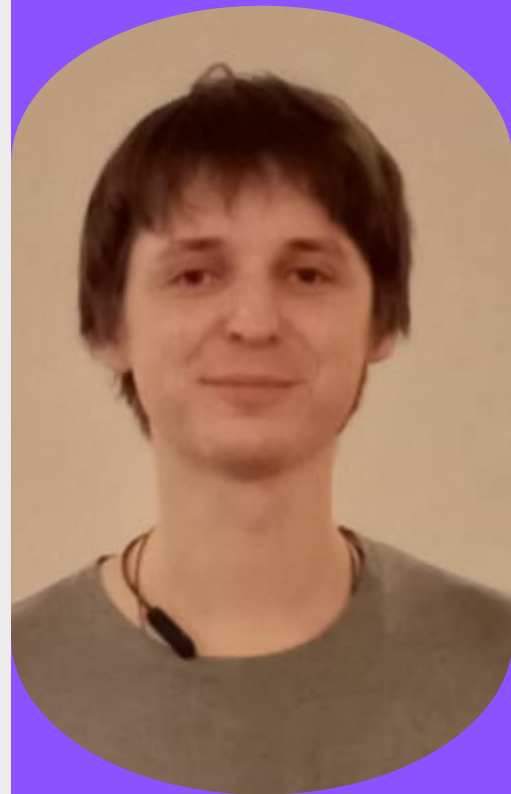
Doba postní

Čtrnáctým únorem se nám propojily dvě události. Připomněli jsme si svátek sv. Valentýna – svátek zamilovaných, a také nám Popeleční středou začala doba postní. Jde myslím o moc hezké propojení.

Doba postní by nám na první pohled připomněla potřebu si něco odříct, například se tolik nepřejídat, trávit méně času na telefonu, vyhýbat se nezdravému životu, více se hýbat, a tak podobně. Ale takovým postem bychom objevili pouze polovinu pravdy. Správný půst totiž není takový, že se při něm osvobozuji od něčeho, ale správným postem se osvobozuji pro někoho.

Valentýn nám krásně připomíná, že do doby postní neodmyslitelně patří láska. Když se postím, ano, odříkám si něco, anebo dělám něco dobrého navíc, ale dělám to proto, abych mohl zase více milovat sebe, druhého nebo samotného Boha.

Moc si přeji, ať nám svatý Valentýn připomíná to, že máme milovat a ať nám doba postní nabídne konkrétní prostředek, jak se v tom zlepšit.

“Valentýn nám krásně připomíná, že do doby postní neodmyslitelně patří láska”.

Církevní dějiny

Fakta a mýty o Janu Nepomuckém

Jáchym Duda

Jan Nepomucký je celosvětově nejznámější český světec. Zvláště oblíbený je ve střední Evropě, ale třeba i v Latinské Americe. V Bavorsku a Čechách je dokonce zemským patronem.

Na celém světě existují desetitisíce jeho připomínek. Často se s ním můžeme setkat jako se sochou na mostě či v blízkosti nějakého vodního toku. Je totiž také znám jako patron mostů a vod, jako ochránce před utonutím a povodněmi. Ne náhodou, sám měl utonout ve Vltavě, alespoň dle řady legend. Dnes ale víme, že Jan zemřel již na následky mučení, do Vltavy bylo vhozeno již jeho mrtvé tělo.

Jan Nepomucký je známý jako mučedník zpovědního tajemství. Odtud se také odvozuje jeho celosvětová obliba. Nicméně za jeho smrtí byl spíše politický konflikt než neochota vyzradit zpovědní tajemství.

Dokladem mučedníka zpovědního tajemství měla být i dochovaná relikvie – jazyk. Dle výzkumů se sice jedná o měkkou tkáň, nikoli ovšem o jazyk, ale o mozek. Vědcům se také nedávno podařilo zrekonstruovat Janovu tvář. I ta je odlišná od tradičních sochařských či obrazových ztvárnění. K vidění je například v nepomuckém Svatojánském muzeu.

Tradiční vyobrazení svatého Jana Nepomuckého
Foto Kristýna Maková, archiv ČRo – Radia Praha

Bronzová plastika v Nepomuku přibližuje
skutečnou tvář svatého Jana Nepomuckého
Foto ČTK / Miroslav Chaloupka.

Hudební okénko

Wolfgang Amadeus Mozart

František Šotola

Narodil se 27. ledna 1756 v rakouském Salcburku jako syn Leopolda a Anny Marie Mozartových. Protože jeho tatínek viděl, že je talentovaný v hudbě, nikdy nechodil do školy.

Rozhodl se zůstat v hlavním městě, kde se rychle proslavil. Není doloženo, že by Mozart sám kdy používal své nyní běžné druhé (v původním pořadí čtvrté) křestní jméno ve formě Amadeus.

Původní jména Wolfgangus a Theophilus si sám upravil na Wolfgang Amadé. Tak se i podepisoval. Jako Amadeus se sám označil jen v žertu ve třech dopisech. V 17 letech byl zaměstnán jako dvorní skladatel v Salcburku.

Rozhodl se zůstat v hlavním městě Rakouska, Vídni, kde se rychle proslavil. Tam se také snažil o vytvoření německé opery. Pobýval také v Praze, kde byly v uvedeny jeho dvě opery: Figarova svatba a v premiéře Don Giovanni.

Mozartův podpis

V Praze bydlel ve vile Bertramka na Smíchově, kde je nyní muzeum W. A. Mozarta a manželů Duškových, u kterých bydlel. Jeho operu Kouzelná flétna možná někdo z vás viděl a slyšel v Jihočeském divadle. V pěti letech napsal skladbičku s názvem Chleba s máslem. Třeba jste slyšeli i Mozartovu známou Malou noční hudbu.

Odkaz na dvě skladby najdete v QR kódech.

Vila na pražské Bertramce, kde bydlel W. A. Mozart.

**Naskenuj a pust' si:
Malá noční hudba**

**Naskenuj a pust' si:
Chleba s máslem**

Krasobruslení

Emma Pánková

Krásný, ale náročný sport.

Krasobruslení je krásný a elegantní sport, který je oblíbený po celém světě. Jedná se o kombinaci bruslení, baletu a gymnastiky. Krasobruslaři musí být vytrvalí, silní a mít dobrou koordinaci. Musí také umět dobře bruslit a ovládat různé krasobruslařské prvky.

Krasobruslení má dlouhou a bohatou historii. První písemné záznamy o bruslení na ledě pocházejí z 13. století z Holandska. Dřevěné brusle byly opatřeny na spodní straně železným plátkem a k rozjezdu se používaly hole. Situace se změnila úplně náhodou, kdy nizozemský truhlářský učeň změnil při zasazování železek vodorovnou polohu za svislou.

Bruslaři odložili hole, pohyb se stal volnější, rychlejší a ovladatelnější. Brusle se později rozšířily do dalších zemí, i když ve spoustě z nich byly na rozdíl od Holandska jen zábavou pro šlechtu. Rudolf II. třeba uspořádal v Čechách velký karneval na ledě.

Krasobruslení je jednou z nejstarších disciplín olympijských her. Poprvé se konalo na zimních olympijských hrách v roce 1908 v Londýně. Za zmínku stojí, že je to jeden z mála sportů, kde spolu závodí muži a ženy v páru.

V našem kraji se hodně bruslí i na otevřeném ledu – na rybnících nebo řekách. Jen je třeba počkat na bezpečnou tloušťku ledu, alespoň 15-20 cm. A když zamrzne Lipno, to je teprve paráda!

Krasobruslení se dělí do čtyř základních disciplín:

- Krasobruslení jednotlivců
- Tanec na ledě (páry)
- Sportovní dvojice
- Synchronizované bruslení

Tučňák císařský

Lucie Bigasová

Tučňák císařský

Tučňáci císařští jsou nejvyšší a nejtěžší ze všech tučňáků. Samec má stejné zbarvení peří jako samice, bývá však o něco vyšší a těžší. Dosahuje výšky až 122 cm a váhy mezi 22-45 kg. Hřbet a hlavu má černou, břicho bílé a okolí uší šlivo-oranžové.

Úchňní část zobáku je černá, spodní růžová nebo oranžová. Jako všichni tučňáci je nelétavý a jeho křídla jsou tuhá a rozložená v ploutve. Klápět se dovedou i do hloubky přes pět set metrů a zůstat tam mohou až 18 minut. Spomalují tak své životní funkce, čímž šetří kyslík v těle. Loví většinou ryby, ale i korýše a hlavonožce například krakatice. Jedná se o jediný druh tučňáků, kteří se rozmnožují během antarktické zimy. Dochází k tomu na kráček max. 18 km od pobřeží. Samice snese jedno kuličkovité vejce a zatímco ho samec zahřívá, ona loví potravu v moři. Po vylíhnutí se pak o mládě starají oba rodiče v kolonii. Mládě má peří šedivé a hlavu černou s bílou maskou. Nepříteli tučňáků jsou v moři tuleň leopardí a kosatka dravá, na souši pak buřňák obrovský nebo chalupa antarktická. V přírodě žije většinou okolo 20 let. Tučňák císařský patří mezi semivě okrožené druhy.

Rozhovor

Mgr. Anna Kulhánková

František Šotola

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Českých Budějovicích. Bydleli v jedné vsi u Českých Budějovic, ale hodně jsme jezdili k babičce a dědovi. Blízko Veselí nad Lužnicí měli veliký statek. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že vlastně bydlíme tam, protože jsme tam trávili hodně času. Měli jsme tam nejružnější zvířata: krávu, asi padesát ovcí, kachny, husy, králíky, kozy, kočky ... prostě spoustu zvířectva. Znamenalo to nejen velikou radost, ale i spoustu starostí a práce. Chodila jsem

jsem do malé venkovské školy, kde byly třídy od první do čtvrté. Na statek jsme jezdili vždycky o víkendů nebo jsme odjížděli už v pátek. Pak jsem chodila do školy tady Českých Budějovicích, ale na jinou školu, ne sem na Rudolfovskou.

Co jste chtěla dělat jako malá - učitelku nebo jste měla nějaké vysněné povolání?

Učitelku určitě ne. Když jsem byla úplně malá, každý rok se paní učitelky nebo paní učitelé ptali, co děti chtějí dělat v budoucnosti a jaké povolání by v dospělosti chtěli mít. Úplně první, co jsem napsala, bylo, že bych chtěla jet do Afriky. Chtěla jsem tam pracovat se zvířaty a s lidmi, pomáhat. Když jsem byla

o něco větší, chtěla jsem být malířkou. Vůbec jsem nechtěla být učitelkou. Později na čtyřletém gymnáziu jsem se začala učit francouzsky proto, abych si mohla splnit svůj dětský sen a vydat se do Afriky.

V Africe se mluví francouzsky?

Ano, v nějakých částech se mluví francouzsky.

Jak jste se tedy k práci učitelky dostala?

Když se střední škole člověk rozhoduje, kam půjde, jakou vysokou školu si vybere, záleží také na tom, jak je úspěšný při přijímacích zkouškách. Tehdy jsem dělala přijímačky na několik škol a vše to bylo do Prahy. Jedna byla na filozofickou fakultu

na obor Dějiny umění, druhá byla na Akademii výtvarných umění a pak jsem dělala na Vysokou školu umělecko-průmyslovou. Chtěla jsem dělat ilustrace do dětských knížek a věnovat se animovanému filmu, protože jsem už od dětství vyráběla nejružnější loutky a hračky. Opravdu pečlivě jsem se připravovala, ale na tyto školy přijímají málo lidí, takže jsem počítala, že se tam s největší pravděpodobností nedostanu. Jako zálohu, jsem si dala Pedagogickou fakultu Jihočeské univerzity. Výtvarná výchova byla jasnou volbou. Přidala jsem si k tomu češtinu, protože jsem ráda četla a stále ráda čtu knížky. A tak se to vlastně stalo, že jsem učitelka.

To výtvarné umění Vás zajímá dodnes?

Jasně. Také jsem hodně dělala jiné věci, třeba jsem hodně šila nebo se věnovala jiným výtvarným nebo tvořivým činnostem, dělala jsem také ilustrace k několika knížkám poezie, a to mě baví pořád.

Byla jste spíše hodná žákyně, šprt nebo jste zlobila?

Já jsem asi moc nezlobila, myslím si. Hodně jsem si četla. Na gymnázium se na mě pak paní profesorka zlobila, že si čtu i o hodině, ale to bylo až na gymnázium. Moc jsem si také nedělala poznámky z literatury, protože jsem hodně knih, o kterých jsme se učili, přečetla. Když jsem potom studovala češtinu a francouzštinu na univerzitě, opravdu bylo potřeba hodně číst.

Onehdy se mě někdo v sedmé třídě na naší škole ptal, kolik jsem přečetla za svůj život knížek. Vážně nevím, ale bylo jich opravdu hodně. Na spoustu z nich už jsem zapoměla, že jsem je vůbec četla. Ale vše, co žákům dávám do doporučené literatury, jsem četla, abych mohla podporovat ve čtení děti, které učím.

Co bylo pro Vás ve škole nejhorší?

Nejhorší pro mě bylo v první třídě psaní, když se píše čárky do písanky. Opravdu mi to nešlo. Když jsme měli psát vždy dvě dlouhé čárky, dvě krátké čárky, ... čím jsem byla více vpravo na řádce, ty dlouhé čárky byly kratší a ty krátké byly skoro jako tečky. Rodiče, hlavně tatínek, se na mně zlobili, jak to, že nevidím, že ty čárky jsou krátké? Ačkoli jsem to trénovala, čárky se zmenšovaly, do toho jsem plakala, takže ke konci to nebylo ani vidět a ještě to bylo rozmazané. Ve druhé a třetí třídě, když jsme se učili násobilku, mě zkoušel dědeček na dálku. Protože ho zajímalo, jestli se učím. Vždy odpoledne zavolal v nějakou domluvenou hodinu, museli jsme k sousedce, protože jsme doma telefon neměli. Tenkrát nebyly mobilní telefony, dokonce ani doma všichni neměli telefon. Děda mě zkoušel z násobků. Když jsem to neřekla dost rychle nebo správně, musela jsem to pak říct bez chyby třikrát po sobě. Takže to telefonování vždy bylo strašně dlouhé.

Jak to máte se spánkem? Spíte ráda?

Já ráda spím, ale hodně brzo ráno vstávám. Dřív jsem spala více, chodila jsem spát déle a ráno jsem si ráda přispala, ale teď to mám opačně.

Vstávám v pět hodin nebo i dřív. To jsem se naučila až teď. Většinou ráno vstanu a cvičím a teprve potom si dám snídani, vyrazím na autobus. Mám ráda zpěv ptáků, když vychází slunce. Do školy přicházím jako jedna z prvních. Bývá tady vždy nějaká paní družinářka, pan školník, paní uklízečka a já. Ve škole si v tichu mohu připravovat věci do výuky.

Co Vám chutná ve školní jídelně?

Mně chutná skoro všechno, protože jsem ráda, že mi to někdo oběd připraví a nachystá, takže jsem ráda za všechno. Úplně ale nejradši mám ovocný míchaný kompot. A pak mám ráda ochucená mlíčka.

Co byste chtěla vzkázat našim žákům?

Otázka s jídlem tedy byla mnohem snazší. Co bych jim vzkázala? Spíš, co bych jim přála. Vzkázala bych jim, že není důležité, co máte za známku, jestli jedničku, dvojku nebo něco horšího, ale že záleží na tom, jak se snažíte, co pro to děláte, jak na sobě pracujete. Každý má nějaké schopnosti a nadání. Myslím si, že se na naší škole snažíme ukázat, že každý je v něčem dobrý a jedinečný. Pro mne není úplně důležité, jestli máte

tu nejlepší známku. Je třeba vědět, že úplně každý je důležitý. Známa vůbec nevypráví o tom, jaký člověk jste.

A teď ta přání. Přála bych všem našim žákům, aby se do školy těšili, aby se rádi učili, dozvídali se nové věci a dokázali si udržet hravost a fantazii. A hlavně aby si našli dobré kamarády a přátele, na které by se mohli spolehnout i mimo školu. Aby vždy měli možnost dojít za někým, když je něco trápí. I za dospělým nebo za spolužákem, zkrátka aby se tu cítili dobře. Přála bych jim, aby tu ale měli i někoho, s kým mohou sdílet i zážitky a věci, které je těší. Aby tu byl někdo, s kým by se mohli radovat. I třeba z toho, že něco překonali nebo že něco zvládli. Přála bych všem našim žákům, aby si vážně mysleli a neměli jen pocit, aby opravdu věděli, že mohou všechno zvládnout a že jsou okolo nich lidé, kteří jim nabízejí pomocnou ruku. Že jsou tu lidé, kteří chtějí, aby to zvládli. Přeji každému, aby měl jistotu, že to zvládne, někdo rychleji, jiný pomaleji, ale aby věděl, že za ním někdo pořád stojí a že mu na něm záleží. Je jedno, jestli je to jeden člověk nebo víc lidí, ale věřím tomu, že pro každého tu na naší škole někdo takový je.

Jak se vodník Karásek naučil bruslit

Pohádky do hajan, Zuzana Pospíšilová
Ilustrace: Christian Schwammenhöfer

Skoro v každé vesnici mají rybník nebo rybníček. Nejinak tomu bylo v Krásnopoli. Vesnici z jedné strany obklopoval les, z druhé strany louka, ze třetí pole a ze čtvrté rybník. Nebyl to rybník ledajaký. Hezčí byste široko daleko nenašli. Není divu, protože v tom rybníce hospodařil zkušený a moudrý vodník Alois Karásek. Lidé ho měli rádi a on je taky. Nikdo mu neřekl jinak než Lojzík. Když se v létě děti i dospělí chodívali do čistého rybníka vykoupat, dával pozor, aby se někdo neutopil. Podstrojoval rybám, aby ho rybáři nepomluvili, že v jeho rybníce kapři hladoví. Stále měl plné ruce práce a přitom dobrou náladu. Jen v zimě, když hladina

zamrzla a rybník se uzavřel, ležel vodník Lojzík v posteli a stýskal si. Neměl co na práci a nudil se. Občas ho z jeho smutnění probralo zadunění nebo tmavé stíny, které se objevily nad hladinou z druhé strany.

„Ještě aby tu tak začalo strašit!“ polekal se. „To by tak scházelo! Jdu se tam na to podívat.“ Oblékl si teplé puškvorcové ponožky a pod kabát si vzal pletenou vestu ze šáchoru. Teprve potom vyrazil hledat v ledu otvor, který tam každou zimu vysekávají rybáři. Je to pro ryby, aby si užily trochu toho čerstvého vzduchu. Když Lojzík otvor konečně našel, šikovně se jím protáhl ven.

Ale žádné strašidlo neviděl. Rozhodl se tedy, že si na něj počihá. Schoval se do suchého rákosí, které bylo pocukrované bílým sněhem, a čekal. Čekal celou noc, čekal i ráno, ale nic se nedělo. Teprve po obědě začalo být u rybníka rušno. Po pěšince se začaly trousit děti. Posadily se na zem nebo na nízkou vrbovou větev a všechny se najednou začaly přezouvat. Na nohou teď měly zvláštní boty s ostrými noži a na těch se po rybníce klouzaly. Lojzík to nevydržel. Zvědavost ho vyhnala z úkrytu v rákosí. „Strašidlo!“ zapištěla Alenka, která byla zrovna nejbliž. Ztratila rovnováhu a s žuchnutím dopadla na led. Vodník se kolem sebe ostražitě rozhlížel.

Chtěl to strašidlo vidět taky, ale ať se koukal, jak se koukal, žádné neviděl. „To je přece náš vodník,“ uklidňoval Alenku Pepík, „toho se bát nemusíš, ten je hodnej!“ A aby se ujistil, zeptal se přímo Aloise Karáska: „Že mám pravdu, strejdo?“ Vodník Lojzík přikývl a ukázal na brusle, které měly děti na nohou. „Co to máte?“ „To jsou brusle. Chcete si je zkusit?“ nabídl vodníkovi Tomáš. „Opravdu můžu?“ zeptal se Lojzík nesměle. Když si brusle obul a postavil se na led, hned se mu každá noha rozjela jinam. A bác! Dopadl na tvrdý led. „Jauvajs!“ zalamentoval. Kluci mu pomohli vstát a pak ho krůček po krůčku učili, jak se na bruslích stojí, jak se odráží, jezdí a zatáčí. Vodník byl nadšený.

Bruslení se mu natolik zalíbilo, že chodil s dětmi bruslit a klouzat se na hladinu rybníka celou zimu, dokud led neroztál.

František mu půjčoval tatínkovy brusle, a tak mu studené dny rychleji utíkaly. Když přišlo tání, dával dobrý pozor, aby se

pod někým led neprolomil. A když pak přišlo léto, chtěl se dětem odvděčit, a tak je učil plavat nad hladinou i pod

vodou. Zkrátka a dobře, díky vodníku Karáskovi byl krásnopolský rybník tím nejbezpečnějším místem široko daleko.

Sněžná rolba

Jakub Smolek

Se sněžnou rolbou jste se někteří z vás mohli setkat v zimě na horách. Jedná se o speciální pásové vozidlo, které se využívá k více účelům. Nejčastěji se využívá k úpravě sjezdovek. Na konci každého dne upraví sjezdovky tak, že rozhrne nahromaděný sníh, utuží jej a svými pásy vytvoří typický povrch, tzv. manšestr. Rolby pro úpravu sjezdovek používají radlici a frézu. Fréza je umístěna za pásy a pomocí rotujících válců se zuby narušuje sníh za rolbou, který je potom uhlazen gumou, tzv. finišerem.

Dále se používá k úpravě běžkařských stop. Sníh je potřeba utužit, aby trať byla tvrdá, nebořily se hůlky ani lyžař a dobře se jelo. Rolba k úpravě lyžařských běžeckých

stop za sebou táhne speciální nástavec frézy s prořezávací lištou a dvěma tvarovanými bloky, které vytvářejí stopu.

Zajímavosti

Rolba musí svoji trasu projet min. třikrát, dokud není povrch správně upraven.

Některé sjezdovky jsou tak prudké, že se musí rolba jistit. Na to jsou třeba rolby s navijákem, kdy se stroj poutá klidně kilometr dlouhým ocelovým lanem zaháknutým do zabetonované kotvy nahoře na kopci.

Rolba je původně název švédské firmy, která od roku 1973 vyráběla vozidla, která umí jezdit na sněhu a ledu.

Šachy

František Pošta

Neví se přesně, kde hra šachy vznikla. Objevila se pravděpodobně v Indii, odtud ji převzali Peršané někdy kolem 6.-7. st. po Kr. Nešlo o šachy v dnešním smyslu, ale o hru šatrandž. Tento výraz se v perštině v dnešním Íránu používá pro šachy dodnes. Tehdejší pravidla byla trochu jiná. Zajímavé je, že dosud hráči z Íránu používají tahy, které šachisty z ostatních zemí mohou překvapit, protože je neznají. Tato hra se do Evropy dostala přes Araby. Pravidla se ustálila okolo 15. st. a od té doby se nezměnila.

ZAJÍMAVOSTI O ŠACHÁCH

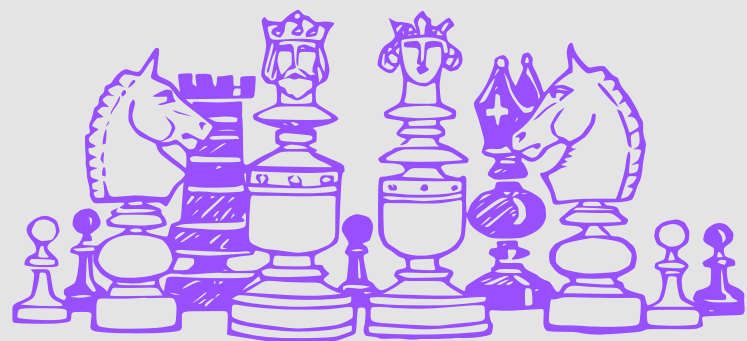
- Šachy umí hrát více než 600.000.000 lidí po celém světě.
- První čtyři tahy šachové hry obsahují pro obě strany 318.979.564.000 možností.
- První šachová hra mezi vesmírem a Zemí se odehrála 9. června 1970 posádkou Sojuz-9 a pozemní základnou.

Nejmladším velmistrem šachu se stal Sergej Karjakin z Ruska. V době vítězství mu bylo pouhých 12 let. Překonal tak Roberta „Bobbyho“ Fischera, který se stal velmistrem v 15 letech. Mezi ženami je dosud nejmladší velmistryní Judit Polgárová. Judit rovněž zvítězila, když jí bylo 15 let.

VTIPY O ŠACHÁCH

Farmář se ptá šachisty:
„Dovedl bys porazit krávu?“
„Určitě,“ sebevědomě odpoví šachista,
„a ona umí hrát šachy?“

„Začal jsem sportovat. Jsem tlustý,
a tak mi doktor doporučil sport.“
„A jaký sport provozuješ?“
„Začal jsem hrát šachy.“

Logické hádanky, křížovka

František Pošta, Diana Tuková

Když mi dáš najíst, přežiju.
Ale když mi dáš napít, zemřu. Co jsem?

Hospodář má 17 ovcí a všechny kromě devíti prodá.
Kolik ovcí mu zůstane?

Co je jen tvoje, ale všichni to používají?

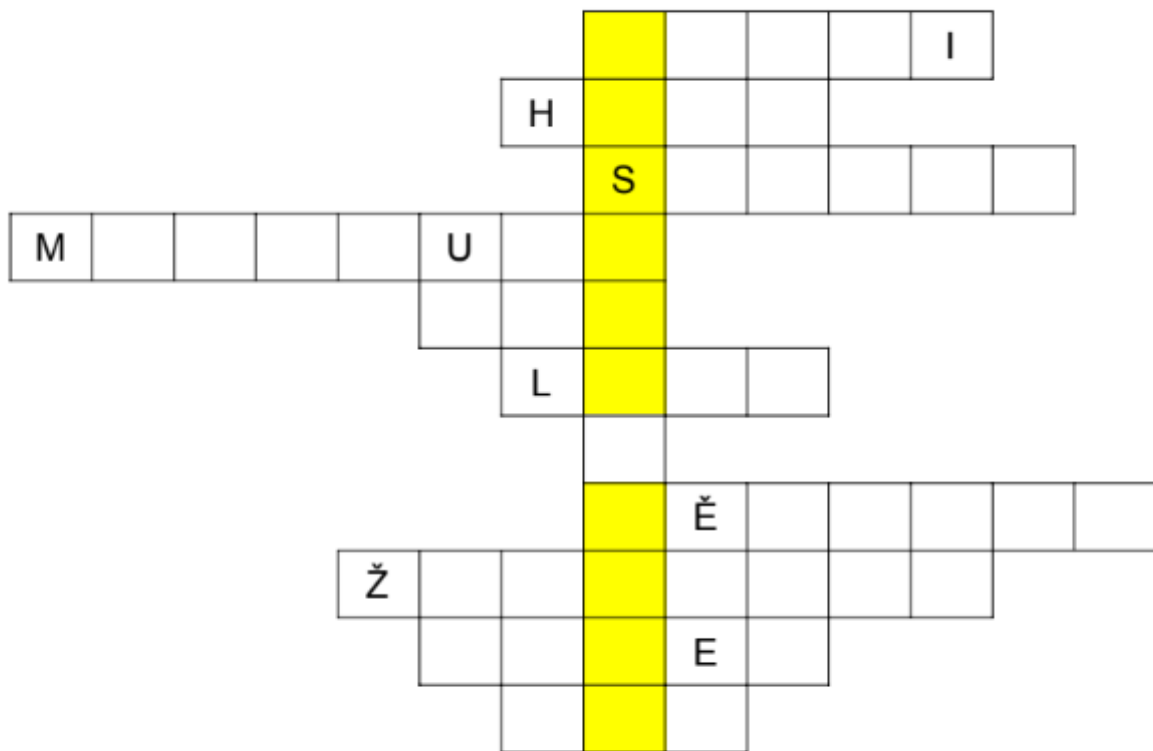
Když měl Petr 8 let, jeho bratr měl o polovinu méně.
Nyní má Peter 14 let. Kolik let má jeho bratr?

Neustále to mění tvar,
ale přesto je to stále kulaté. Co je to?

Co je vždycky před vámi,
ale nemůžete to vidět?

Co si lidi vždycky objednávají
v restauraci, ale nikdy to nejí?

Na jaře k nám přilétají z teplých krajin ...
V zimě jezdíme lyžovat na ...
Prvním dnem postní doby je Popeleční ...
Období hodování, veselí a pití se nazývá ...
Opakem noci je ...
Náš národní strom je ...

Babička a ...
Název našeho školního časopisu ...
Čtvrtý měsíc v roce je ...
Mužské jméno ...

Vymaluj si obrázek

Svatý Jan Nepomucký

Zazpívej si s námi

JARO, VÍTEJ NÁM!

PŘIŠLO JARO

hudba a slova: Jan Kratochvíl

Vesele

zpěv

Ja-ro, ja-ro při-šlo k nám, dě-lá ce-stu sně-že-nkám,

zvonkohra

bubínek

5

pí-sni-čku o ja-ru znám, ja-ro, ví-tej k nám.

2. I bledulím na stráni snížek už kvést nebrání,
ptáci zpěvem oznámí ranní svítání.

3. A na jívách kočičky zdobí šedé větvičky,
kolem nich den celičký bzučí včeličky.

4. A já velkou radost mám, pro sebe ji nenechám,
jaru píseň zazpívám, jaro, vítej nám.

Poznámka: Úprava slov a transpozice písně do *D dur* E. J.

ŽÁKOVINY
ŠKOLNÍ ČASOPIS

CÍRKEVNÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLA
ČESKÉ BUDĚJOVICE